

บทที่ 1
บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบัน โลกมีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในทุกด้าน ความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นส่งผลให้มนุษย์จำเป็นต้องปรับตัวเพื่อการดำรงชีวิตที่มีคุณภาพ การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญของสังคมในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นประชากรที่มีประสิทธิภาพ เป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ ตลอดจนมีคุณธรรมอันสามารถช่วยปรับตัวให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม และสามารถประกอบอาชีพที่เหมาะสมกับความสามารถของคนอื่นจะช่วยให้บุคคลสามารถดำรงตนในสังคมได้อย่างปกติสุข จึงอาจกล่าวได้ว่า การศึกษามีบทบาทสำคัญในการช่วยเตรียมกำลังคนหรือกำลังแรงงานให้สอดคล้องกับงานในสาขาต่าง ๆ ตามที่สังคมและประเทศชาติต้องการ ดังนั้น การศึกษาจึงเปรียบเสมือนเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดประสบการณ์ ตลอดจนมรดกความรู้และวัฒนธรรมสู่คนรุ่นหลัง ทำหน้าที่ในการปลูกฝังความคิด ความเชื่อ ค่านิยมและอุดมการณ์ทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ในการเตรียมพลเมืองที่ดีให้แก่ประเทศชาติและโลก

รัฐบาลไทยได้เห็นความสำคัญของการศึกษาว่าเป็นเครื่องมือสำคัญของสังคมเพื่อทำให้มนุษย์เป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าและเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ จะเห็นได้จากแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) ซึ่งระบุว่า การศึกษานับเป็นรากฐานที่สำคัญในการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้า และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในสังคมได้ เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่ช่วยให้คนได้พัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ตลอดช่วงชีวิต นับตั้งแต่การวางรากฐานพัฒนาการของชีวิตตั้งแต่แรกเกิด การพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถด้านต่าง ๆ ที่จะดำรงชีวิตและประกอบอาชีพได้อย่างมีความสุข สามารถรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง ความเป็นพลเมืองในการพัฒนาประเทศได้อย่างยั่งยืน ดังนั้น การศึกษาจึงถือเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อวิถีชีวิตความเป็นไปของมนุษย์ และมีผลต่อเนื่องถึงการพัฒนาประเทศชาติบ้านเมืองให้เกิดความเจริญด้วย

ในการจัดระบบการศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาถือได้ว่าเป็นระดับหนึ่งที่มีความสำคัญ ดังที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2539: 1) กล่าวว่า

เป็นระดับการศึกษาที่จัดเตรียมเยาวชนของชาติ ซึ่งเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่า และมีความสามารถในการพัฒนาตนเองให้เป็นบุคคลในสังคมที่มีศักยภาพ อาจกล่าวได้ว่าเยาวชนในวัยดังกล่าวเป็นวัยที่กำลังเจริญเติบโตและเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ และยังเป็นวัยที่กำลังก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงานของประเทศ ดังนั้นการจัดการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ความรู้และประสบการณ์ทางด้านวิชาการและวิชาชีพควบคู่กันไป เพื่อให้เยาวชนเหล่านั้นได้มีความรู้ ความสามารถและมีทักษะในการดำรงชีวิตในสังคมได้เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถประพฤติดนได้อย่างเหมาะสมในการดำรงชีวิตประจำวัน

การจัดการเรียนการสอนภายในโรงเรียน ปัจจุบันจึงพยายามพัฒนาเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพอันก่อให้เกิดผลในการนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ นั้น วิชาสังคมศึกษา จัดได้ว่าเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญในการมุ่งเน้นพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่ดีให้แก่สังคม ดังข้อสรุปของนักวิชาการศึกษาทางสังคมศึกษาที่สำคัญ ๆ หลายท่าน เช่น เอ็ดเวิร์ด เอ. ครูก (Edward A. Krug 1960: 300) โจนาธาน ซี แมคเลนดอน (Jonathan C. McLendon 1960: 4) มัวริส พี มอฟแฟตต์ (Maurice P. Moffatt 1963: 10) และเอ็ดวิน เฟนต์ัน (Edwin Fenton 1966: 1) ได้มีความเห็นที่สอดคล้องกัน สรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ที่สำคัญของวิชาสังคมศึกษา คือ การฝึกอบรมนักเรียนเพื่อเตรียมนักเรียนให้เป็นพลเมืองที่ดี มีประสิทธิภาพ รู้จักคิดอย่างวิเคราะห์ วิจาร์ณ พัฒนาเจตคติ ค่านิยม ที่ถูกต้องเหมาะสมกับสภาพสังคม ตลอดจนรู้จักสิทธิและหน้าที่ในฐานะสมาชิกที่ดีของสังคมประชาธิปไตย วิชาสังคมศึกษานับได้ว่าเป็นวิชาที่มีความสำคัญมาก จึงเป็นวิชาบังคับที่นักเรียนทุกคนต้องเรียนเพื่อที่จะได้รับประสบการณ์ขั้นพื้นฐานอันจะเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในสังคมต่อไป ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า วิชาสังคมศึกษาจึงมีเป้าหมายสำคัญที่จะช่วยพัฒนานักเรียนให้สอดคล้องกับลักษณะที่สังคมและประเทศชาติต้องการ ด้วยการพัฒนาทักษะทางสังคมในการปลูกฝังคุณธรรม - จริยธรรม สร้างเสริมแนวคิด เจตคติ และค่านิยมที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในปัจจุบันแก่นักเรียน

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) (อ้างในสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ , 2539: 1) กล่าวถึงนโยบายและยุทธศาสตร์ที่ยึดหลักการพัฒนาคุณภาพคนเป็นสิ่งสำคัญ และมีการกำหนดวิสัยทัศน์ของการศึกษา หรือ การพัฒนาการ

ศึกษาไทยให้มีรูปแบบที่พึงประสงค์ โดยเป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นการพัฒนาคนให้สมดุลทั้งทางด้าน ปัญญา จิตใจ และสังคม ทั้งในระดับความคิด ค่านิยม และพฤติกรรม ซึ่งต้องจัดให้สอดคล้องกับความต้องการของบุคคล ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ดังนั้นรูปแบบแนวคิดในการพัฒนาการศึกษาจึงต้อง มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับการดำเนินชีวิต ก่อให้เกิดความเหมาะสมกับความถนัด ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมและมีโอกาสได้ลงมือปฏิบัติจริงในทุกขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนการสอนจนเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

จากลักษณะดังกล่าว จึงทำให้เริ่มเป็นที่สนใจของนักศึกษามากขึ้นในการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ความสำคัญและอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม (participation) ในกิจกรรมต่าง ๆ อย่างทั่วถึงในลักษณะของการบูรณาการ (integration) ทั้งหลักสูตร เนื้อหา องค์ความรู้แขนงต่าง ๆ ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอนเข้าด้วยกัน รูปแบบการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสตอรีไลน์ (Storyline method) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนแบบหนึ่ง ที่มีการนำลักษณะการเรียนรู้หลาย ๆ แบบเข้ามาประยุกต์ร่วมกัน อาทิเช่น การบูรณาการ การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งวิธีสตอรีไลน์ดังกล่าวนี้ เป็นนวัตกรรมการบูรณาการหลักสูตรและการเรียนการสอน โดยมี ดร. สตีฟ เบล (Dr. Steve Bell) แห่งมหาวิทยาลัยสแตรธไคลด์ (Strathclyde) วิทยาเขตจอร์แดนฮิลล์ (Jordanhill) ในสกอตแลนด์ เป็นผู้สร้างและพัฒนานวัตกรรมดังกล่าวนี้ขึ้น ซึ่งรูปแบบดังกล่าวก่อให้เกิดประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยผู้เรียนสามารถคิดสร้างสรรค์ผลงานต่าง ๆ ออกมาจากจินตนาการ แนวความคิดและประสบการณ์ของตน ในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนช่วยพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของผู้เรียนให้เกิดสูงขึ้น ซึ่งผู้เรียนต้องอาศัยการใช้ทักษะการคิด - การอธิบาย เพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ (อรทัย มุทคำและคณะ, 2542: 34 - 35)

วลัย พานิช (2542: 1) กล่าวถึงวิธีการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์ว่า

เป็นแนวคิดใหม่ในการจัดการศึกษาที่เป็นการบูรณาการทั้งหลักสูตรและการเรียนการสอน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งการเรียนรู้ของนักเรียนที่เกิดขึ้นจากรูปแบบสตอรีไลน์ จะเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ตรงที่ผู้เรียนสร้างความรู้ใหม่ด้วยตนเอง โดยผู้สอน

ได้จัดกระบวนการเรียนรู้อย่างหลากหลายให้ผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง
โดยผ่านการใช้คำถามหลัก (Key questions)

ขณะเดียวกัน ฮาร์กเนส (Harkness, 1997 อ้างใน Creswell, 1997: xvi) กล่าวถึงคุณค่าของวิธี
สตอรีไลน์ ซึ่งสรุปได้ว่าเป็นแนวคิดที่ทำให้เกิดการสร้างองค์ความรู้และความคิดสร้างสรรค์ร่วมกัน
ระหว่างครูและนักเรียน โดยนักเรียนได้ฝึกการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ตลอดจนสามารถศึกษาค้นคว้า
หาข้อมูลต่าง ๆ ร่วมกัน อันนำมาซึ่งความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้น โดยมีครูเป็นผู้แนะนำในเรื่องโครงสร้างหรือ
หัวข้อ และถือเป็นการบูรณาการเนื้อหาวิชาต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ทำให้ครูและนักเรียนเกิดความสนุกสนาน
ในวิธีการเรียนการสอนแบบดังกล่าว และที่สำคัญ เกรสเวล (Creswell, 1997 : 111) ยังได้กล่าวสรุปว่า
“ นักเรียนที่ได้เรียนด้วยวิธีสตอรีไลน์นี้จะมีความรู้ที่พึงพอใจ ชื่นชอบกับวิธีการสอนแบบดังกล่าว
และมีการกล่าวถึงวิธีสตอรีไลน์ (Storyline method) ว่า Storyline is better than work ” นอกจากนี้
ฮาร์กเนส (Harkness อ้างใน Creswell, 1997: 115 - 118) กล่าวว่า “ การเรียนการสอนด้วยวิธี
สตอรีไลน์ เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความรู้สึกเป็นเจ้าของในชิ้นงานหรือผลงานนั้น (sense of
ownership) รวมถึงการมีส่วนร่วมในการคิดสร้างสรรค์ โดยนักเรียนจะต้องเป็นผู้สร้างรูปแบบ
ความคิดจากสติปัญญาของตนเองก่อนที่จะไปทดสอบจากสภาพที่เกิดขึ้นจริง ”

ด้วยแนวคิดและเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น วิธีสตอรีไลน์จึงเป็นนวัตกรรมรูปแบบการเรียน
การสอนแบบใหม่ ที่สามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน ให้เกิดขึ้นในทุก ๆ ด้าน ทั้งในด้าน
ความรู้ เจตคติ และความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ตามความถนัด ความสามารถ และความสนใจของ
ผู้เรียนให้มีความสอดคล้องกับการดำเนินชีวิตประจำวัน ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมและมีโอกาสใน
การลงมือปฏิบัติจริงในทุกขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนการสอนจนเกิดเป็นการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง
ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะเป็นครูผู้สอนจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลของการเรียนการสอนด้วยวิธี
สตอรีไลน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเป็นแนวทางในการ
ปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาให้มีความหลากหลายรูปแบบและก่อให้เกิดประสิทธิภาพ
มากยิ่งขึ้น รวมทั้งช่วยทำให้การเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษามีความสอดคล้องกับยุคสมัย และ
สถานการณ์ปัจจุบัน อันจะเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตประจำวันต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสตอรีไลน์ และกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสตอรีไลน์ และกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนด้วยวิธีสตอรีไลน์

สมมติฐานการวิจัย

วิธีสตอรีไลน์อยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีที่ว่าองค์ความรู้นั้นเป็นสิ่งซับซ้อน การเรียนรู้จะถูกชี้นำโดยความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายจากการกระทำและประสบการณ์ของตนเอง โดยวิธีสตอรีไลน์นี้เป็นการเรียนรู้ด้วยการมีส่วนร่วมของผู้เรียน อันนำมาซึ่งผลงานที่เกิดจากการที่ผู้เรียนเห็นถึงความสำคัญและความหมายของชิ้นงานนั้น และถือเป็นการเปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความเข้าใจและทักษะต่าง ๆ ด้วยการสนับสนุนจากสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัว (Bell , 1998: 5) และจากประสบการณ์ของนักการศึกษาทั้งในและต่างประเทศที่ได้นำวิธีสตอรีไลน์ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน พบว่า วิธีสตอรีไลน์นี้สามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น เนื่องจากวิธีการเรียนการสอนแบบดังกล่าวมีลักษณะเป็นไปอย่างธรรมชาติ มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และนำมาซึ่งความสนุกสนาน ทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการเรียนรู้ และผลงานแต่ละชิ้นที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมสร้างสรรค์ขึ้นในกิจกรรมการเรียนการสอนจะช่วยพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ เจตคติ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ รวมถึงทักษะอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องไปพร้อม ๆ กัน นำมาซึ่งการดึงเอาศักยภาพในการเรียนของผู้เรียนแต่ละคนให้เกิดสูงขึ้น (อรทัย มุลคำ และคณะ, 2542: 34)

จากทฤษฎีที่กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐาน ดังนี้

1. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสตอรีไลน์ จะสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

2. คะแนนความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสตอรี่ไลน์ จะสูงกว่่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ
3. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสตอรี่ไลน์ จะมีคะแนนความสามารถในการคิดวิเคราะห์สูงขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม
2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยเป็นเนื้อหาวิชาสังคมศึกษา ศ 101 ประเทศของเรา 1 ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) เรื่องสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทย ประชากรของประเทศไทยและการประกอบอาชีพ การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมและการปรับตัวในการดำรงชีวิต และการอนุรักษ์และพัฒนาสภาพแวดล้อม
3. ตัวแปรที่ศึกษา มี 2 ตัวแปร ได้แก่
 - 3.1 ตัวแปรต้น คือ วิธีการสอน ซึ่งมี 2 วิธี คือ
 - 3.1.1 การเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์
 - 3.1.2 การเรียนการสอนแบบปกติ
 - 3.2 ตัวแปรตาม คือ
 - 3.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา
 - 3.2.2 ความสามารถในการคิดวิเคราะห์
4. ระยะเวลาในการทดลอง ใช้เวลาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 โดยใช้เวลา 10 สัปดาห์ จำนวน 20 คาบเรียน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. วิธีการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ หมายถึง วิธีการเรียนการสอนโดยเป็นการดำเนินเรื่องที่มีความต่อเนื่อง และอาศัยการใช้คำถามหลักนำ (Key questions) ซึ่งจะมี 4 องค์ประกอบเรียงลำดับดังนี้
 - 1.1 การจัดฉาก

- 1.2 ตัวละคร
- 1.3 การดำเนินเรื่อง
- 1.4 เหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นแล้วต้องแก้ไข
2. วิธีการเรียนการสอนแบบปกติ หมายถึง วิธีการเรียนการสอนซึ่งเป็นวิธีที่ใช้ภายในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม โดยมีรูปแบบการดำเนินการสอนที่มีกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การบรรยาย การอภิปราย การทำรายงาน เป็นต้น
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา หมายถึง ความสามารถในการเรียนวิชาสังคมศึกษาซึ่งวัดได้จากคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา เรื่อง สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทย ประชากรของประเทศไทยและการประกอบอาชีพ การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมและการปรับตัวในการดำรงชีวิต และการอนุรักษ์ และพัฒนาสภาพแวดล้อม ในแบบเรียนวิชา ส 101 ประเทศของเรา 1 เป็นแบบปรนัยเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยวัดความสามารถของนักเรียนในด้านความรู้ ความเข้าใจ และการนำไปใช้
4. ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ หมายถึง การแยกแยะข้อมูล ซึ่งมีองค์ประกอบ 3 ด้าน ได้แก่
 - 4.1 การวิเคราะห์เนื้อหา
 - 4.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์
 - 4.3 การวิเคราะห์หลักการ
 ซึ่งข้อมูลทั้ง 3 ด้านนี้ วัดได้จากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ที่ผู้วิจัยตั้งเคราะห์จากแนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ โดยสร้างขึ้นเป็นแบบปรนัยเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก
5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงผลการเรียนการสอนด้วยวิธีสตอรีไลน์ในรายวิชาสังคมศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการใช้วิธีการเรียนการสอนแบบวีดิทัศน์ออนไลน์
สำหรับการจัดการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาให้แก่นักเรียน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย